

41. De Israëlieten zonder leider

Na de dood van Jozua had het volk Israël geen goede leider meer. De ouderen, die Jozua nog hadden gekend, bleven God wel heel trouw; maar de jongeren werden ongehoorzaam. God had gezegd dat ze het hele land moesten veroveren. Ze waren te slap en te laf om dat te doen. Ze hadden er ook helemaal geen zin in; ze bleven liever bij hun gezin. Toen zei God dat Hij de Kanaänieten dan maar in het land zou laten wonen, om het ongehoorzame volk te verleiden. Ook zouden zij over het volk heersen. De Israëlieten zouden dan misschien gaan begrijpen dat ze ongehoorzaam waren geweest.

Al heel snel sloten ze vriendschap met de Kanaänieten. Israëlitische jongens en meisjes gingen zelfs trouwen met Kanaänietische jongeren. Zo leerden de Israëlieten hun afgoden kennen. Ze knielden voor Baäl en baden hem om hulp. Toen gebeurde wat Jozua had voorgezegd: God liet ze beroven en onderdrukken. Konden de afgoden hen nu helpen? Kon Baäl hen bevrijden? Natuurlijk niet! Afgoden kunnen niets. Een stuk steen of hout kan echt niet helpen.

In die ellende dachten de Israëlieten weer aan God en vroegen Hem om hulp. Ze beloofden dat ze alleen Hem zouden dienen. Het was een wonder dat God het volk nog wilde helpen. Maar God dacht aan het verbond dat Hij met hen had gesloten. Ze kregen wel straf, maar God verliet hen niet. Als een liefdevolle Vader bleef Hij voor hen zorgen. Hij gaf steeds weer iemand om het volk te leiden en van vijanden te verlossen. Deze mensen noemen wij Richters.

Eén van die richters was Gideon. Hij leefde in een hele moeilijke tijd. Telkens vielen de vijanden het land binnen en roofden wat ze maar te pakken konden krijgen. Als ze wisten dat de oogst rijp was, kwamen ze om het mee te nemen. Ze plunderden de akkers, pakten ook alles wat al in de schuren lag en wat ze niet mee konden nemen staken ze in brand. Het volk werd zo heel arm en de mensen hadden niets meer te eten. Gideon diende God en begreep wel waarom God hen niet hielp. Hij had veel verdriet omdat het volk zo ongehoorzaam was. Op een dag was hij op een geheim plekje aan het koren dorsen, om het daarna te verstoppen. Hij hoopte dat de vijanden zijn koren niet zouden vinden. In de verte zag hij een man aankomen. Was dat een vriend of vijand? Dat lees je de volgende keer.